

எமில், சீக்கிரம் சொல், உன்னால் முடியுமா முடியாதா என்று. இப்போது விட்டால் இந்த காரை நம்மால் இன்னொருமுறை நெருங்க முடியாமல் போகலாம்.'

அவன் பதில் பேசவில்லை. பணக்காரர்கள் மட்டுமே வசிக்கும் மெடேலின் (Medellin) நகரத்தின் அந்த முக்கியமான காலனியில், சாலையெல்லாம் பூக்கள் சொரிந்திருந்தன. அத்தனையும் பன்னீர்ப் பூக்கள். பிங்க் நிறப் பூக்கள். வெளிர் மஞ்சள் நிறப் பூக்கள். இளம்பச்சை நிறப் பூக்கள். எல்லா வீட்டு வாசலிலும் குறைந்தது இரண்டு பன்னீர் மரங்கள் இருந்தன. ஒவ்வொரு மரமும் வேளைக்கு லட்சம் பூக்கள் பூக்கின்றன. பூக்களால் நிறைந்த பாதையை கார்கள் அலங்கோலப்படுத்துகின்றன.

யார் கேட்பது? அத்தனையும் பணக்கார கார்கள். வேகம் குறைக்காமலேயே காலனிக்குள் புகுந்து, யாரோ தூரத்துவதுபோலப் பாய்ந்து விரைந்து, தத்தம் வீடுகளுக்குள் அடைக்கலமாகி விடுகின்றன. முன்னதாக, காவல்காரர்கள் சல்யூட் அடித்துக் கதவைத் திறந்து வைத்திருக்கிறார்கள். கார்கள் நுழைந்ததும் பெரிய கதவுகளை இழுத்துச் சாத்திவிடுகிறார்கள்.

எமிலும் அவனது நண்பனும் ஒருவார காலமாக தினசரி அந்தக் காலனியைச் சுற்றி வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரே இலக்கு. பூக்கள் அல்ல. அந்தக் கார்களில் ஒன்று. மெர்சிடஸ் பென்ஸ். காரா அது? சத்தியமாகத் தேரேதான். என்ன அழகு. என்ன சொகுசு. என்ன லகு! இதனை மட்டும் திருடிக்கொண்டு போய்விட முடிந்தால் அடுத்த ஆறு மாத காலத்துக்குப் பணப்பிரச்சனையே இருக்காது. முதலாளி எப்படியும் பத்தாயிரம் பெசோக்களாவது கொடுத்துவிடுவார். காரின் விலை என்னவாக வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். ஆனால், தன் பங்கு என்றைக்கு மூவாயிரம் பெசோக்களைத் தாண்டியிருக்கிறது?

மாட்டுவதெல்லாம் லொட்டைக் கார்கள். ஆஸ்துமா பிடித்த கிழட்டுச் சனியன் போல் கதறும் கார்கள். பிரேக் இருந்தால் கியர் இருக்காது. சீட் இருந்தால் டாப் இருக்காது. எல்லாம் சரியாக இருந்து நல்ல கண்டிஷனில் ஒரு சமயம் ஒரு காரைத் தள்ளிக் கொண்டு போனபோது, பார்த்த மாத்திரத்தில் முதலாளி சொல்லிவிட்டார். 'அடேய், இதுவே திருட்டுக் கார். அதை நீ திருடிவிட்டாயா? எந்தப் பங்காளி இன்றைக்குச் சண்டைக்கு வரப்போகிறான் என்று தெரியவில்லை. ஓடிப் போ. போய்விடு. நாலு நாள் திரும்ப வராதே.'

முதலாளி ஒரு காரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அதன் பூர்வோத்திரங்கள் தெரிந்தவராக இருக்கிற விஷயம் எப்போதும் அவனுக்கு வியப்புத் தருவது. நம்பர் ப்ளேட் தவிரவும் ஒரு காரை ஒரிஜினலா, திருட்டுச் சரக்கா என்று கண்டுபிடிக்க நாலைந்து லட்சணங்கள் உண்டு என்று முதலாளி எப்போதும் சொல்வார். அது என்ன என்று கேட்டால் மட்டும் சொல்லமாட்டார். அனுபவம் சொல்லித் தரும் என்று சொல்லிவிடுவார்.

அனுபவம் இதுவரை கஷ்டங்களை மட்டுமே சொல்லிக் கொடுத்து வந்திருக்கிறது. முதுகுத் தண்டு கழன்று விழுகிற அளவுக்கு தர்ம அடிகள். மாட்டிக்கொண்டால் முடியைப் பிடித்து இழுத்து இழுத்து ஆட்டுவார்கள். சட்டையைக் கிழித்துக் கீழே தள்ளி பூட்ஸ் காலால் உதை உதை என்று உதைப்பார்கள். ஒரே அதிர்ஷ்டம். மாட்டிக்கொள்ளும் வேளைகளில் பெரும்பாலும் யாரும் போலீஸில் பிடித்துக் கொடுப்பதில்லை. அடித்துத் துவைப்பதிலேயே திருப்தியடைந்து விரட்டிவிடுகிறார்கள்.

எப்போதாவதுதான் போலீஸ் ஸ்டேஷன் தரிசனம் வாய்க்கிறது. திருடும்போது தற்செயலாக எந்த போலீஸ்காரனிடமாவது சிக்கிக்கொள்ள நேர்ந்துவிடுகிறது. லாக்கப்பில் கழிக்கும் இரவுகள் அத்தனை சிலாக்கியமாக இருப்பதில்லை. கொசுக்கடி. தவிரவும் மூத்திர நெடி. கைதிகள் கொஞ்சம் கூட சுகாதாரம் தெரியாதவர்களாகவே பெரும்பாலும் இருக்கிறார்கள். திருடுபவர்கள், கொள்ளையடிப்பவர்கள், கொலை செய்பவர்களானாலும் அடிப்படை சுகாதாரம் பழக வேண்டாமா?

கொலம்பியன் கரன்சி (20 ஆயிரம் பெசோ நோட்டு)

எமில் அந்த விஷயத்தில் படு சுத்தம். லாக்கப்பில் இருக்க நேரும்போதெல்லாம் சுத்தமாக நகத்தை வெட்டிக் கொள்வான். முடி வெட்டிக் கொள்வதும் அப்போதுதான். தலையெழுத்தே என்று லாக்கப்பை பினாயில் ஊற்றிக் கழுவிவிடுவான். ஊதுபத்தி கொளுத்தி வைத்து, கொஞ்சம் வசிக்கத் தகுந்த இடமாக மாற்றுவான். உலகத்தில் பல காள்ஸ்டபிள்கள் உத்தமர்களாகவே இருக்கிறார்கள். எமிலின் இத்தகு நடவடிக்கைகளைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்து அவர்கள் குளிக்க வெந்நீர் தருவார்கள். கொஞ்சம் காசு கொடுத்தால் துணிகளைத் துவைத்து இஸ்திரி பண்ணிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்கள். சிறையிலும் இம்மாதிரியான சௌகரியங்கள் அவசியம் இருக்கும். ஆனால் போனதில்லை. போகும் சந்தர்ப்பம் வந்ததில்லை. ஒருவாரம், பத்து நாள் லாக்கப்பில் வைத்திருந்துவிட்டு அனுப்பிவிடுவார்கள். கார் திருட்டு கேஸெல்லாம் ஒரு கேஸா?

யோசனையில் இருந்த எமிலை மீண்டும் அவனது நண்பனின் குரல் கலைத்தது. 'டேய், வருகிறாயா இல்லை, நான் போகட்டுமா?'

எமில் அப்போதுதான் சுய உணர்வு பெற்றவன் போல, அந்தக் காரையும் நண்பனையும் பார்த்தான். சட்டென்று சொன்னான்: 'வேண்டாம் பெர்ட்டினண்ட். இனி நான் கார் திருடப்போவதில்லை.'

'என்ன உளறுகிறாய்?'

'யோசித்துப் பார்த்தேன். மூவாயிரம் பெசோக்களுக்காக நான் இதுவரை வாங்கிய தர்ம அடிகள் எத்தனை என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். எப்படியும் முப்பதாயிரத்துக்குக் குறையாது என்று நினைக்கிறேன்.'

'அதனால்?'

'கஷ்டப்படுவது எனக்குப் பெரிய விஷயமில்லை. ஆனால் பலன் குறைவாக இருப்பது பிடிக்கவில்லை. நான் நிறைய கஷ்டப்படத் தயார். ஆனால் நிறையப் பணமும் வேண்டும். உனக்கென்ன? குடிசை வீட்டிலிருந்து ஓட்டு வீட்டுக்குப் போகிற கனவுதான் உன்னை இந்த வேலை செய்ய வைக்கிறது. எனக்கு ஒரு சிட்டாடல் கட்டவேண்டும். அன்றைக்குப் பார்த்தோமே ஒரு கிரீஸ் நாட்டுத் திரைப்படம்! ஞாபகமிருக்கிறதா? அதில் ஒரு மாளிகை கண்டோமே? அந்த

மாதிரி! எனக்காகவே ஒரு சிட்டாடல்! எனக்குப் பிடித்த எல்லாம் அதில் இருக்கும். மாளிகையைச் சுற்றிலும் வாசலில் நூறு மெர்சிடீஸ் கார்கள் நிற்குகொண்டிருக்கும். தினசரி ஒரு காரில் ஏறி நான் போகவேண்டும். உலகத்தில் உள்ள அத்தனை பேரழகிகளும் என் அந்தப்புரத்தில் வசிக்கவேண்டும். நான் தினசரி உண்ணும் உணவு பக்கிங்காம் அரண்மனையில் நடைபெறும் விழாக்களின்போது பரிமாறப்படும் உணவுபோல இருக்கவேண்டும்.'

நண்பன் அவனைக் கேவலமாகப் பார்த்தான். 'இதோ பார் எமில், நீ தகுதிக்கு மீறி கனவு காண்கிறாய். இதெல்லாம் நல்லதுக்கில்லை. இப்போது வருகிறாயா இல்லை நான் மட்டும் போகட்டுமா? அந்தக் கனவான் லஞ்சுக்கு வந்திருக்கிறார். கார் இன்னும் இருபது நிமிடங்கள்தான் வாசலில் நிற்கும். அதற்குள் வேலையை முடிக்கவேண்டும்.'

பேசியபடியே தன் உபகரணங்களை ஒருதரம் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான். ஒரு சாவிக்கொத்து. ஒரு ஸ்பேனர். ஒரு ஸ்கூரூ டிரைவர். ஒரு ஸ்பிரே. தப்பித்தவறி மாட்டிக்கொண்டால் எதிராளி முகத்தில் அடித்துவிட்டு ஓடிவிட அது உதவும். மிளகாய்ப்பொடி நீர்.

'இல்லை பெர்ட்டினண்ட். நீ போ. நான் வரவில்லை.'

'போடா சோம்பேறி. முதலாளி கேட்டால் என்ன சொல்ல?'

'பாப்லோ எமிலியோ எஸ்கோபர் வேலையிலிருந்து நின்றவிட்டான் என்று சொல். மேற்கொண்டு என்ன செய்யப்போகிறான் என்று கேட்டால், கோகா தோட்டத்தில் வேலை பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொல்.'

டிசம்பர் 1, 1949-ம் ஆண்டு பிறந்த எஸ்கோபர், தனது கார் திருட்டுத் தொழிலை விட்டுவிட்டு கொகெய்ன் உலகத்தில் குடியேறியது 1965-ம் ஆண்டு.

எஸ்கோபரின் குடும்பப் பின்னணி குறித்த விவரங்கள் ஏதும் இன்றைக்கு நமக்குக் கிடைப்பதில்லை. பொதுவாக ஏழைக் குடும்பம். அப்பாவும் அம்மாவும் என்னவாக இருந்தார்கள். உடன் பிறந்தோர் என்று யாரும் உண்டா, அவன் ஒரு சுயம்புவா, அரசமரத்தடியில் தானே முளைத்தவனா என்றெல்லாம் தெரியாது. எஸ்கோபர் குறித்த தகவல்கள் அனைத்தும் 65-ம் ஆண்டுக்குப் பிறகு மட்டுமே பதிவாகியிருக்கின்றன. ஒரு சில பேட்டிகளில் அவனே தன் பழைய கார் திருட்டுத் தொழில் குறித்துச் சொல்லியிருப்பதால் அந்த விவரம்.

கொலம்பியாவின் தேசிய அடையாளமாக அப்போது மாறியிருந்த கோகா தோட்டங்களில்தான் எஸ்கோபர் தன் 'கேரியரைத்' தொடங்கினான். அதிகம் படிப்பு கிடையாது. முரட்டுத்தனம் என்பது பிறவி சுபாவம். 'ஒருவனை அடிப்பதற்கும் கொல்வதற்கும் எனக்கு அதிக வித்தியாசம் கிடையாது. வீழ்த்துவது ஒன்றுதான் நோக்கம் என்றானபின் மண்ணில் வீழ்த்தினால் என்ன? மேலே அனுப்பினால் என்ன?'

சந்தேகமில்லாமல் அவன் பணத்துக்காக வாழ்ந்தான். பணத்துக்காக என்னவும் செய்யத் தயாராக இருந்தான். இருபத்தைந்து வயதுக்குள் நான்கு கொலைகளை அவனால் வெற்றிகரமாகச் செய்துமுடிக்க முடிந்திருக்கிறது. எல்லாம் தான் வேலை பார்த்த முதலாளிக்காக. இந்தத் தொழிலில் கொலைக்குத் தயங்காதவன் சீக்கிரம் முன்னுக்கு வந்துவிட முடியும் என்பது எஸ்கோபருக்குப் புரிந்தது, 1969-ம் வருடத்தில்.

ஒரு கஸ்டம்ஸ் ஆபீஸர் இருந்தார். ரொம்பக் குடைச்சல் கொடுத்துக்கொண்டிருந்த ஆபீஸர். எஸ்கோபரின் முதலாளி லஞ்சம் கொடுக்கத் தயங்காதவர். எத்தனை கேட்டாலும். என்ன கேட்டாலும். ஆனால், அஞ்சு பெசோ கூட லஞ்சம் வாங்கமாட்டேன் என்று அழிச்சாட்டியும் பண்ணுகிற ஆபீஸரை என்ன பண்ணுவது?

தினசரி குறைந்தது ஐந்து லட்சம் பெசோக்கள் மதிப்புள்ள சரக்காவது அவரைக் கடக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறையும் பிரச்சனை. ஒவ்வொரு முறையும் சிக்கல். என்ன செய்யலாம்?

இருபது வயது எஸ்கோபர் அப்போது சொன்ன யோசனை: 'கொன்று, நதியில் வீசிவிடலாம்.'

சொன்னதுடன் நிறுத்தாமல், செய்தும் காட்டியதில் அவனது அந்தஸ்து உயர ஆரம்பித்தது. குடிசையிலிருந்து மாடி வீட்டுக்குப் போனான். ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வீடுகள் சாத்தியமாயின. அடுத்த ஒரு வருடத்தில் தொழிலின் நெளிவு சுளிவுகள் பழகி, 1970-ம் ஆண்டிலிருந்து தனியே செயல்படத் தொடங்கிவிட்டான்.

கொலம்பியாவில் ஒரு போதை சாம்ராஜ்ஜியத்தை உருவாக்கத் தேவைகள் மிகவும் குறைவு. ஐம்பதாயிரம் பெசோக்கள் இருந்தால் போதும். மலைப்பகுதியில் பயிரிடத் தொடங்கிவிட முடியும். அந்தக் காசுகூட ரேஞ்சர்களுக்குக் கொடுக்கத் தான். கோகா தோட்டத்தில் வேலை செய்ய வருகிறவர்கள் யாரும் தினக்கூலி கேட்பதில்லை. ரொட்டி கொடுத்தால் போதும். அறுவடை சமயத்தில் உரிய சம்பளம் தந்துவிட வேண்டும். அது முக்கியம். தவிரவும் அத்தனை 'விவசாயிகளுமே' அந்தத் தொழிலில் பார்ட் டைம் செய்கிறவர்கள்தான். முழுநேரம் அவர்களுக்கு காபித் தோட்ட, தேயிலைத் தோட்ட வேலைகள் இருக்கும். லஞ்ச் டயத்தில் வந்து பார்த்துக் கொள்வார்கள் போலிருக்கிறது.

எஸ்கோபரின் முதல் தோட்டம்...

எஸ்கோபருக்கும் அதற்குமுன் கொலம்பிய போதைத் தோட்டங்களை நிர்வகித்து வந்தவர்களுக்கும் இருந்த அடிப்படை வித்தியாசம் ஒன்று மிக முக்கியமானது.

முதலாளிகள் அத்தனை பேரும் அடியாட்கள் வைத்திருந்தார்கள். அனைத்து விதமான கெட்டகாரியங்களுக்குமான அடியாட்கள். அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதுதான் அங்கே பெரிய வேலை. மாபெரும் தாதாக்களை வேலைக்கு வைத்துவிட்டு அவர்கள் சொல்கிறபடியெல்லாம் ஆடியாக வேண்டும். பணம் கேட்டால் பணம். பெண் கேட்டால் பெண். சொகுசு கேட்டால் சொகுசு. ஒரு

குறிப்பிட்ட தாதா, தான் வேலை பார்த்த கொகெய்ன் கோட்டைக்கு ஐந்நூறு மீட்டர் தள்ளி தனக்கொரு சிறு தேயிலைத் தோட்டம் அமைத்துக் கொடுக்கச் சொல்லி முதலாளியை மிரட்டி, அவர் மறுத்ததால் கொலையே செய்திருக்கிறான்.

எஸ்கோபர் விஷயத்தில் இந்தப் பிரச்சனையே இல்லை. தானே முதலாளியாகவும் தொழிலாளியாகவும் அவன் இருந்தது பெரிய வசதியாகப் போனது. சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் அவன் ஒரு பெரிய தாதா. அடித்தால் இடி போல் விழும். கழுத்தை நெரித்தால் எலும்பு நொறுங்கும் சத்தம் கேட்கும். அடித்துக் கொன்று மலைச் சரிவுகளில் கடாசிவிட்டுப் போவது அவனுக்கு பீடா போட்டுக் குதப்பித் துப்புவது போல.

மிகையே இல்லை. இப்படித்தான் இருந்திருக்கிறான். சரசரவென்று தன் சாம்ராஜ்ஜியத்தை அவன் விஸ்தரித்துக்கொண்டு போனபோது, எல் எஸ்பரேட்டர் என்கிற ஒரு கொலம்பியப் பத்திரிகை ஒரு செய்தி வெளியிட்டது:

'எஸ்கோபர் எப்போதும் தன்னுடன் எடுத்துச் செல்லும் ப்ரீஃப்கேஸை மட்டும் தானமாகக் கொடுக்க முன்வருவாரேயானால், ஐந்நூறு ஏழைக் கொலம்பியர்கள் மூன்று வருடங்கள் பசியின்றி

வாழ்முடியும்.'

இதே எஸ்கோபர் ஐந்நூறல்ல. பல்லாயிரக்கணக்கான கொலம்பியர்களின் பரமபிதாவாகவே பின்னாளில் அறியப்படுவான் என்று அப்போது அந்தப் பத்திரிகை எண்ணிப் பார்த்திருக்காது!